

## Frihet?

Ingenting är så stort att det inte kan rymmas i ens hjärta, men ändå blir vi gång på gång överväldigade av hur storslagna krafterna är som bearbetar oss. Att bara försöka vara är inte tillräckligt, inte för någon tycks det.

Vi får slåss för våra drömmar, vår vilja och våra önskningar och försöker samtidigt försvara vår enkla önskan att finnas. Man kan känna att inget får stå i vår väg mot i strävan efter lycka, men vägen dit är inte för den skull enkel. Vi försvarar vårt mål dag för dag, bara för att, när vi nästan är där, bli nedslagna gång efter gång. Vi håller på våra traditioner likt katten håller sitt byte, säkert men ändå levande. Inte är det fritt, men det kan ändå röra sig.

Det kan inte finnas någon som undgår hur traditioner påverkar vår nutida värld, en värld av krig och galenskap, allt för att någon vill uppleva "sin", perfekta värld. Ingenting får stoppa honom i hans väg efter lycka. Vi ser hur massorna blir skjutna, jagade och fördrivna i sina försök att skapa sin perfekta värld. Men hur ska vatten kunna försvara sig när land anfaller? Oftast vill dessa människor inte ens längre skapa sin perfekta värld, allt elände har gjort att dom är nöjda bara vansinnet får ett slut. Allt elände har gjort att dom är nöjda bara deras barn kan få en uppväxt utan krig.

Ingenting är så stort att det är värt mer än ett barns liv, men ändå så drivs människor i "sin" jakt efter lycka, att bortse från detta. Hur ska världen och människorna kunna leva tillsammans om alla vill ha sin perfekta värld?

Frizoner, murar, allt för att stänga ute eller inne de protesterande massorna så att någon kan leva lycklig på andra sidan. Det är en fasansfull värld vi lever i, med det faktum att alldeles för få försöker påverka den till att bli något vi alla kan dela på. Det är samma jord, men olika gudar.

Frihet är ett ord som har olika betydelse i olika delar av världen. Kärlek är ett ord som har samma betydelse i alla religioner, men inte giftermål, som är den finaste av kärlekens alla bekräftelser. Hur skall friheten och kärleken någonsin kunna gå hand i hand när vi har så olika uppfattningar om dom?

Vi kan egentligen aldrig erkänna för någon att dom enda vi faktiskt bryr oss om är våra närmaste. Att bry sig om sina medmänniskor börjar bli ett slitet uttryck, avlägset verkligheten. Vi lever måhända i symbios, kanske samma vatten men vi vaktar våra gränser. Människan har svårt att släppa in folk, ofta är det endast kärlek och vänskap som tycks ha förmågan att öppna dessa dörrar. Vi har alla våra familjer och när dom splittras så blir människan svag, ja nästan försvarslös mot attackerna utanför. Vi lever i små skyddande världar, en för alla, alla för en, men endast inom familjen. Främling: Försök inte ta dig in i vår värld! Vi vet inte vem du är eller om du vill oss ont.

Att drömma, vilja, hoppas och tro, dessa saker som människan i generation efter generation fått göra. Skillnaden är bara att vi med tiden gör det på olika sätt och av olika anledningar. Vissa problem är värre än

andra. Vissa världar är värre än andra. Vissa människor är värre än andra. Man slås av att det saknas en öppenhet, en värme som förenar och ett gemensamt mål att sträva efter. Familjerna jagar sina egna mål och alla strävar efter att just dom ska få det drägligt: världen där ute är fasanfull, men vi ska minsann ha det bra.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jonne med Poeter.se id #552 innehar upphovsrätten